

Розмова

Ганна Черінь

При воротях, біля плоту,
Я таке почула раз:
"Не приходь до нас в суботу
Чи в неділю — на показ:

Ні робити, ні читати,
З рук все падає на злість...
Тяжко цілий день чекати,
Поки в хату прийде гість!

Ти приходь тоді, як буду
При роботі, в чім стаю.
Бо життя — звичайний будень,
Має теж красу свою.

Як зустрінеш біля хати,
Що тяжке нестиму щось,
Поможи мені, щоб знати,
Як би нам удвох жилось.

Як застанеш біля кухні,
В сяйві жвавого вогню,
Не вдягну нової сукні,
Черевиків не зміню.

Тільки вийду на хвилинку,
Причешуся налету
І хрещатого барвінку
В чорні коси заплету.

Відчиняй же сміло двері,
Будь, як вдома, будь своїм!
Як застанеш при вечері,
Будеш гостем дорогим.

Пий з криниці воду свіжу,
Втома зразу промине.

З нами їж щоденну їжу —
Після праці все смачне!

Свято цс лиш цвіт уяви,
Будний день — то завзяття.
То ж з недільної вистави
Перейди в живе життя!

Не в неділю, не в суботу,
Будь моїм завжди, щодня!"
Так сказала біля плоту
Юнакові дівчина.